

som paa Grund af deres Indtægter ikke kan faa Aldersrente.

Til § 55.

Stk. 1—3 træder i Stedet for Bestemmelserne i Aldersrentelovens § 9, Stk. 2 og 3; men Bestemmelserne er ændret under Hensyn til, at den nu angaar baade Aldersrente- og Invalididentydere. Hvad disse sidste angaar, er der i Stk. 4 og 5 tilføjet nærmere Bestemmelser vedrørende Sagerne Forelæggelse for Retten.

I Stk. 6 er givet en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes, naar en Rentenyder flytter, og i Stk. 7 en Bestemmelse, der tilsigter at modvirke, at Rentenydere flytter for at opnaa højere Rente.

Bestemmelsen i Stk. 8 svarer til Aldersrentelovens § 12, Stk. 1, idet Reglen dog ikke skal komme til Anvendelse paa de Tilfælde, hvor Renten forødes, da man i saadanne Tilfælde maa gaa frem efter Reglern i § 52, Stk. 3, jfr. Bemærkningerne ovenfor.

Til § 56.

Svarer til Invalidforsikringslovens § 18, samt Aldersrentelovens § 9, Stk. 4.

Naar man i Stk. 2 har valgt Datoen den 1. Januar 1933, skyldes det, at denne Dato er netop 5 Aars Dagen for de første Indberetninger i Henhold til den gældende Lov.

Bestemmelserne i Invalidforsikringslovens § 18, Stk. 2, 1. Punktum, og Stk. 3, 2. og 3. Punktum er bortfaldet her, idet tilsvarende Bestemmelser findes i § 55, Stk. 4 og 5.

I Stk. 4 er tilføjet en ny Bestemmelse om, at Rettens Formand, forsaa vidt forsikrede vanskeliggør Rettens Undersøgelse, midlertidig kan standse Renten, idet man anser det fornødent, at der gives Formanden Midler i Hænde til at hindre, at paagældende eventuelt i længere Tid uberettiget oppebærer Rente. Standsningen af Renten er dog betinget af, at Formanden anser det for sandsynligt, at Kendelsen vil komme til at gaa ud paa, at Renten inddrages, samt at Sagen snarest forelægges Retten.

Bestemmelsen i Stk. 5 er affattet saaledes, at Spørgsmaalet om Tilbagebetaling, ligesom nu ifølge Aldersrentelovens § 15, henskydes til Ministerens Afgørelse. — Den Henvisning til Straffelovgivningens almindelige Regler, som indeholdes baade i Invalidforsikringslovens § 18, sidste Stykke, og i Aldersrentelovens § 15, har man udeladt, da man anser Henvisningen for overflødig.

Til § 57.

Træder i Stedet for Invalidforsikringslovens § 27. Paa Grund af den Uoverensstemmelse, der hidtil har bestaaet mellem Aldersrenten (Alderdomsunderstøttelsen) og Invalididenten, ansaa man for det nødvendigt at ordne Forsorgen for de gamle Invalidider paa den særlige Maade, som er fastsat i nævnte § 27. Da de væsentligste Uoverensstemmelser mellem Reglerne for Invalidident og Aldersrente bortfalder ifølge Forslaget, er der ingen Grund til ikke al lade Invalidident, naar Invalididenten ophører ved det 65. Aar, gaa ind under de almindelige Regler om Aldersrente. Ved denne Overgang maa der af Kommunalbestyrelsen træffes en Afgørelse af, hvorvidt paagældende er berettiget til Aldersrente. I de fleste Tilfælde vil dette være ret oplagt, og Undersøgelsen bliver da nærmest af formel Natur. Men der kan forekomme Tilfælde, hvor Anvendelsen af Aldersrentereglerne fører til en Omregning eller eventuelt Bortfald af Renten. I saa Henseende skal peges paa, at den for Invalididenten gældende Regel, hvorefter Renten ikke som Følge af Rentenyderens økonomiske Stilling kan nedsættes under $\frac{1}{3}$, jfr. § 41, Stk. 2, og § 38, Stk. 2, Nr. 1, ikke gælder for Aldersrenten, samt at Bestemmelsen i § 41, Stk. 3, Nr. 4, ligeledes giver Invalididentenyderen en særlig Stilling. — Forsaa vidt Overgangen fra Invalidident til Aldersrente medfører en Nedgang i Renten, der i det enkelte Tilfælde virker uheldigt, vil det være rigtigt, at Kommunalbestyrelsen i Henhold til § 40, Stk. 5, tillægger paagældende et personligt Tillæg.

Til § 58.

Træder i Stedet for Invalidforsikringslovens § 25, Stk. 1, og Aldersrentelovens § 10. De nævnte Lovbestemmelser er dog ikke formuleret som egentlige Forskudsbestemmelser. De hjemler blot en Adgang til, naar Rente er tilstaaet, at betragte kommunal Hjælp, der er ydet i Perioden mellem Begæringens Indgivelse og Rentens Tilstaaelse, som om den var ydet som Forskud. Men Bestemmelserne kræver ikke, at Kommunalbestyrelsen skal have skønnet, at paagældende sandsynligvis er berettiget til Rente, og ej heller, at Forskudet skal være ydet indenfor Rentens Grænser. Da man anser det for rigtigt at opstille disse to Krav, er Forslaget affattet i Overensstemmelse hermed; da det efter Omstændighederne kan være vanskeligt, saalænge indgaaende Undersøgelse af paagældendes økonomiske Stilling